Ἔτος 16ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 2 ΜΑΡΤΙΟΥ 1903 — Ἀριθ. 739

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κκ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δσ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγρα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν δια μον τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν δεκτά.- Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ γραμματοσημον 50 λεπτῶ πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἡ Ἐθνικὴ ζωή. ΣΤ'. Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀντιβασιλεία τῆς Ἀμαλίας (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Παπακλιοπούλου, πρώην Κυριας τῆς τιμῆς τῆς βασιλίσσης Ἀμαλιας).— Ἡ κόμησσα τοῦ Beaulanciourt (κατὰ μετάφρασιν τῆς δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Μητέρες καὶ παιδιὰ (ὑπὸ παιδαγωγοῦ μητρός).— Τὸ Νέον Συμβόλιον.— Ἀλληλογραφια. Συνταγαι.— Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς. Τὸ Φλόρι (Andre Theuriet).

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΣΤ'.

Τὰ γράμματα καὶ αἱ ἐπιστῆμαι θὰ ἦσανῖσως τὰ προσφορώτερα σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα νὰ μελετηθῇ καὶ συγκριθῇ ἡ εὐφυΐα, ἡ κρίσις, ὁ χαρακτὴρ ἐν γένει ὁ σοβαρὸς καὶ ἐμβριθὴς τῆς Ἑλληνίδος γυναικός, ἐν σχέσει πρὸς τὰς γυναῖκας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, μὲ τὰς ὁποίας κάμνει μίαν παρομοίωσιν ἐντελῶς περίεργον ὁ κ. συντάκτης τῆς Ἀκροπόλεως. Ὁμοιάζομεν, λέγει, μὲ αὐτὰς ὡς δύο πορτοκάλια, μόνον κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα καὶ τὸν φλοιόν. Μέσα τὸ ἓν κλείει καρπὸν ὡραῖον καὶ τὸ ἄλλο σάπιον. Τὸ σάπιον εἶναι αἱ Ἑλληνίδες, φυσικά, ἀφοῦ ὑπάρχει μία μερὶς νέων Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι κάθε πρᾶγμα Ἑλληνικὸν ὀνομάζουν, ἀνακηρύττουν, διαφημοῦν ὡς *σάπιον*, ἀδιακρίτως, καθ' ὅλην τὴν γραμμήν.

Καὶ θὰ ἦσαν βεβαίως ἀνάξιοι προσοχῆς οἱ κύριοι αὐτοὶ ὅσον καὶ ἀνάξιοι συζητήσεως, ἐὰν μὲ τὰς ἱερεμιάδας των καὶ μὲ τὰ ἀπαίσια κηρύγματά των δὲν συνετέλουν εἰς τὸ νὰ καταστρέφουν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πολλῶνν, τὴν αὐτοπεποίθησιν καὶ τὴν ἐλπίδα πρὸς ἓν αὔριον καλλίτερον καὶ ὡραιότερον τοῦ σήμερον. Ἡ ἀπελπισία καὶ τὰ μοιρολογήματα καὶ αἱ αἰώνιοι ἀπαισιοδοξίαι εἶναι γνωρίσματα ἐκφυλισμοῦ καὶ ὄχι ἀνδρισμοῦ καὶ ζωῆς γενναίας καὶ ἀκμαίας καὶ σφριγηλῆς. Οἱ θρῆνοι καὶ αἱ βλασφημίαι καὶ ἡ ἀτελείωτη γρίνια εἶναι ἐλαττώματα συμβαδίζοντα μὲ τὸ γῆρας τῶν ἀνικάνων γραϊδίων, τὰ ὁποῖα, ἐπειδὴ αὐτὰ δὲν αἰσθάνονται τὴν δύναμιν νὰ κάμουν πλέον τίποτε καὶ νὰ δημιουργήσουν καὶ νὰ ἀναδείξουν καὶ νὰ ἀναδειχθοῦν, εὑρίσκουν ὅλους καὶ ὅλα κακὰ καὶ ἀπαίσια, καὶ ὅλα καὶ ὅλους παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου, τὸ ὁποῖον ἀνοίγεται μόνον πρὸ τῆς ἰδικῆς των παρακμῆς.

Καὶ οἱ μὲν ἔκφυλοι, ὡς αἱ ἀνίκανοι καὶ νοθραὶ γραῖαι ἃς φωνάζουν καὶ ἃς κόπτωνται ὅσον θέλουν. Ἐφ' ὅσον θρηνοῦν καὶ ὀλολύζουν μόνοι, μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τῶν σπιτιῶν των, τὸ κακὸν εἶναι ὀλίγον.

Ἀλλ' ὅταν ζητοῦν νὰ ποτίσουν μὲ τὸ δηλητήριον τῆς ἰδικῆς των ψυχῆς ὁλόκληρον τὴν γενεάν των, ὅταν ζητοῦν νὰ κόψουν πρόρριζα τὰ πτερὰ τῶν περὶ αὐτοὺς καὶ νὰ νεκρώσουν μέσα των κάθε ἐνθουσιασμὸν καὶ κάθε πόθον καὶ κάθε ἐλπίδα καὶ νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὰ στήθη των τὸ θάρρος καὶ τὴν προθυμίαν νὰ βαδίσουν πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ νὰ ἀναζητήσουν τὸ φῶς καὶ νὰ τὸ μεταδώσουν καὶ εἰς ἄλλους, τότε εἰς τὸ γῆρας αὐτὸ καὶ εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν αὐτὸν ἡ νεότης, καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ζωὴ πρέπει νὰ ἐπιβάλλῃ σιγήν.

Καὶ δεν εἶμαι βεβαίως ἐγώ, ἡ ὁποία ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὸ πράξω. Κρούω μόνον τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ἐπιδεικνύω τὸ κακὸν καὶ προσπαθῶ τοὐλάχιστον, ὅσον ἀφορᾷ τὸ φῦλόν μου, νὰ τὸ ἀπαλλάξω ἀπὸ τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς τῆς ἐπιβλαβοῦς καὶ τῆς νοσογόνου.

Ἰδοὺ διατὶ ἔδωκα τόσην προσοχὴν καὶ ἀπαντῶ τόσον ἐκτενῶς, μὲ σειρὰν ὅλην ἄρθρων εἰς ἓν ὑβρεολόγιον κατὰ τῶν Ἑλληνίδων, ἀνάξιον βεβαίως σοβαρᾶς ἀντιλήψεως. Ἰδοὺ διατὶ ἐπιμένω νὰ γνωρίσω τὰς Ἑλληνίδας πρὸς τοὺς Ἕλληνας,

νὰ ἐξετάσω καὶ χαρακτηρίσω, ὅσον μοῦ εἶναι δυνατόν, πιστότερα καὶ εἰλικρινέστερα τὴν γυναῖκα τὴν σημερινὴν καὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, διότι ἐκ τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν αὐτὴ καταλαμβάνει εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς οἰκογενείας, ἐξαρτᾶται αὐτὴ ἡ ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ καὶ οἰκογενειακή μας εὐτυχία,ὡς λαοῦ.

Λοιπὸν ἀφοῦ ἐξήτασα τὰ κατὰ τὴν ἑλληνίδα ὡς πατριώτιδα καὶ μητέρα καὶ φιλάνθρωπον, ἔρχομαι ἤδη εἰς τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ μελετήσωμεν τὴν ἑλληνίδα τῆς προόδου, τὴν ἑλληνίδα τοῦ πνεύματος, τὴν ἑλληνίδα τῆς διανοίας καὶ τῆς σκέψεως: εἰς τὰς ἐπιστήμας,τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας,

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τὸν κύκλον ἐν σχέσει τῆς ἐθνικῆς μας ἐξελίξεως καὶ τοῦ κοινωνικοῦ μας πολιτισμοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ συγκριθοῦν μὲ τὰς σημερινὰς γυναῖκας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ μὲ τὰς πρὸ αἰῶνος τοιαύτας, εἰς τὰς ὁποίας ἀνάγονται αἱ FemmesSavantes καὶ αἱPrecieuges Ridicules τοῦ Μολιέρου.

Πρὸς τιμὴν τῶν Ἑλληνίδων, λέγω, ὅτι τὴν περίοδον αὐτὴν τὴν τόσον δύσκολον καὶ ἀκανθώδη, τὴν μεταβατικὴν ἀπὸ τῆς ἀμαθείας εἰς τὴν ἡμιμάθειαν καὶ ἀπὸ τῆς ἡμιμαθείας εἰς τὸ φῶς, τὸ ὡραῖον καὶ δικυγὲς τῆς ἐπιστήμης, αἱ Ἕλληνίδες τὴν διεξῆλθαν ἡρωϊκώτατα, σχεδὸν χωρὶς ἐξαίρεσιν, μὲ μέτρον καὶ μὲ γνῶσιν, ἡ ὁποία κάμνει τιμὴν εἰς τὴν ἀντίληψίν των. Τίποτε τὸ ἔκτροπον, τίποτε τὸ ἀνόητον καὶ τὸ γελοῖον.Οὔτε κομμένα μαλλιά, οὔτε ματογιάλλια κυανά, οὔτε κοντὰ φορέματα, οὔτε φρασεολογίαι ἀηδεῖς, οὔτε ἰδεώδη ἀπρόσιτα καὶ παρακινδυνευμένα. Αἱ πρῶται, αἱ παλαιότεραι, ἴσως, μὲ κάποιον κλονισμὸν εἰς τὰ βήματά των, ἴσως, μὲ σημεῖα ἐπιδεικτικωτέρου διλεταντισμοῦ, ἴσως μὲ μικρὰν δόσιν σχολαστικισμοῦ, τὴν ὁποίαν ὅμως ἐδημιούργει ἡ πνευματικὴ ἀτμοσφαῖρα καὶ τὸ πολὺ δασκαλικὸν περιβάλλον τῆς ἐποχῆς των.

Αἱ νεώτεραι ὅμως ἐμβῆκαν εἰς τὸν δρόμον μὲ βῆμα σταθερόν, κατέρριψαν τὰς προλήψεις μὲ χέρια στιβαρὰ καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ἀληθῆ μάθησιν καὶ μελέτην μὲ τρόπον, ὁ ὁποῖος εἴλκυσε τὸ σέβας καὶ τὸν θαυμασμὸν καὶ τῶν πλέον ὀπισθοδρομικῶν ἀνδρῶν. Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον—διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν πρῶτον περὶ ἐπιστημόνων — εἰσῆλθαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μὲ τὴν ἀπόφασιν, ὄχι νὰ ἐπιδειχθοῦν, καὶ νὰ λάβουν τίτλους σοφίας, ἀλλὰ νὰ ἐργασθοῦν καὶ νὰ μάθουν καὶ νὰ ἀποκτήσουν ἕνα εὐγενῆ πόρον ζωῆς. Ὅλαι περίπου ἔφθασαν μόναιτων. Ὅλαι διεκρίθησαν καὶ ὡς φοιτήτριαι καὶ ὡς ἐπιστήμονες.Κανὲν σκάνδαλον,καμμία ταραχή, καμμία ἀντίδρασις, τὴν ὁποίαν ἀλλοῦ, εἰς τόπους περισσότερον πολιτισμένους ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας, προεκάλεσεν ἡ στάσις καὶ ἡ ἐλαφρότης τῶν φοιτητριῶν. Κανὲν παράπονον ἐκ μέρους τῶν καθηγητῶν. Καμμμία ρῆξις μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν συναδέλφων των ἀνδρῶν.

Εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπιστημονικοῦ σταδίου των καὶ ἐδῶ συνεταὶ καὶ μετρημέναι. Φιλολογίαν, φυσικὰς ἐπιστήμας,ἰατρικὴν καὶ φαρμακευτικήν. Ἐπιστήμας συμβιβαζομένας μὲ τὴν γυναικείαν φύσιν καὶ μὲ τὴν γυναικείαν ἀποστολήν. Καθηγήτριαι εἰς τὰ παρθεναγωγεῖα ἀντὶ καθηγητῶν. Τί τὸ πλέον δίκαιον καὶ εὐεργετικὸν καὶ ἐποικοδομητικὸν ἐν γένει; Γυναῖκες παιδίατροι καὶ γυναικολόγοι καὶ μαιευτῆρες. Τί τὸ σῶζον περισσότερον τούτου τὴν γυναικεῖαν αἰδὼ καὶ ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς πολλαπλᾶς ἀνάγκας τῆς μητρότητος καί τῆς παιδικῆς ὑγιεινῆς ἐν γένει ; Δικηγόροι, οὔτε μία. Δὲν ἠθέλησαν νὰ προκαλέσουν περὶ αὐτὰς θόρυβον καὶ νὰ νεωτερίσουν ἀσκόπως καὶ χάριν ἐπιδείξεως, ὅπως ἔκαμαν ἤδη καὶ αἱ Ρουμανίδες καὶ αἱ Βουλγαρίδες.

Καὶ ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ δράσει των, καμμία ἐξ αὐτῶν δὲν ἀπέβλεψεν εἰς τίτλους καὶ εἰς ἀμοιβάς, ἀλλ' εἰς τὸν εὐγενῆ σκοπὸν τῆς ἐπιστήμης. Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρω ἓν πρόσφατον παράδειγμα τῆς προχθὲς ἀκόμη διορισθείσης διευθυντρίας τοῦ Μαιευτηρίου Ἀθηνῶν. Ἡ δις Κατσίγρα εἶναι ἀριστοῦχος τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, ἐχρημάτισε βοηθὸς ἐπὶ διετίαν τῶν μεγαλειτέρων γυναικολογικῶν κλινικῶν τῶν Παρισίων, τῶν καθηγητῶν τῶν ὁποίων φέρει συστατικὰ ἐνθουσιώδη Λοιπὸν ἡ ἐπιστήμων κυρία δέχεται νὰ διευθύνῃ τὸ ἐν λόγῳ ἵδρυμα μὲ μισθὸν κατὰ ὀγδοήκοντα δραχμὰς κατώτερον, τοῦ μισθοῦ, ὃν ἐλάμβανε μέχρι χθὲς ἡ πρώτη τυχοῦσα ἀμαθὴς μαῖα, ἡ ὁποία διηύθυνε αὐτό. Θὰ ἠμποροῦσε ἆρά γε νὰ μᾶς εἰπῇ ὁ κ. ἀρθογράφος τῆς Ἀκροπόλεως, πῶς χαρακτηρίζει αὐτὸς τὴν ὡραίαν αὐτὴν πρᾶξιν, τῆς διακεκριμένης ἐπιστήμονος ; Καὶ ἠμπορεῖ νὰ μᾶς εἰπῇ, ἐὰν γνωρίζῃ πολλὰς Γερμανίδας καὶ Ἀμερικανίδας ἰατρούς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπεζήτουν τὴν διεύθυνσιν Μαιευτηρίου, ὡς τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τοιούτους ἐξευτελιστικοὺς ὅρους, μὲ μόνον τὸ μέλημα νὰ τὸ ἀνορθώσουν καὶ νὰ τὸ κάμουν ἀντάξιον τοῦ προορισμοῦ του;

Η ΑΜΑΛΙΑ ΩΣ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία διοικήσασα τὸ Κράτος,ὡς εἴπομεν ἐπὶ ἐννέα μῆνας,ἐξέπληξε τοὺς ὑπουργοὺς καὶ πάντα προσερχόμενον δι' ὑπόθεσιν δημοσίου συμφέροντος ἢ Ἐθνικοῦ, μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀντιλήψεως της, μὲ τὴν πρακτικότητα καὶ μὲ τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός της, καὶ πρὸ πάντων μὲ τὴν ἀένακον ἐποπτείαν της διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφασισθέντων. Ἡ κανονικότης τῶν ἐργασιῶν της ἦτο ἀξιοθαύμαστος.

Χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ οὐδὲν τῶν ἔργων της τῶν πρὸ τῆς Ἀντιβασιλείας της ἐκτελουμένων, ἦτο ἀκριβεστάτη εἰς τὴν ὥραν, ἣν εἶχε προσδιορίσει διὰ τὴν συζήτησιν τῶν νομοσχεδίων μετὰ τῶν ὑπουργῶν, τὴν ὥραν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐδέχετο πάντας, μεγάλους ἢ μικρούς, δι' ὑπόθεσιν ἐσωτερικῆς διοικήσεως, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐδέχετο τὰς Κυρίας. Καὶ εὕρισκε τὸν εὔθετον καιρὸν νὰ συζητήσῃ καθ' ἡμέραν μετὰ τοῦ Αὐλάρχου τὰ τοῦ *οἰκοκυριοῦ* ὡς ἔλεγε, πόσους καὶ ποίους θὰ προσκαλέσῃ εἰς τὸ γεῦμα, ποῖα φαγητὰ πρέπει νὰ γίνουν, καὶ ποῖα ἔπιπλα ἢ παραπετάσματα θέλουν ἀλλαγὴν ὡς πολὺ πεπαλαιωμένα, καὶ ἐπεθεώρει τὸν λογαριασμὸν τῶν ἐξόδων τῆς ἑβδομάδος.

Τὴν ἑβδόμην ὥραν τῆς πρωΐας εὑρίσκετο εἰς τὸν κῆπον, συζητοῦσα μετὰ τοῦ ἀρχικηπουροῦ μετὰ πάσης λεπτομερείας περὶ τῶν δενδροφυτειῶν καὶ ἀνθοφυτειῶν, καὶ ἐπιστατοῦσα εἰς τὴν ἀποκοπὴν δένδρου τινός, τὸ ὁποῖον ἀναπτυσσόμενον παρημπόδιζε τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν Ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς θέαν.

Τὴν πέμπτην ὥραν Μ.Μ. τακτικῶς ἔκαμνε τὸν περίπατόν της ἔφιππος, μετ' Αὐτῆς προσκαλοῦσα συχνάκις τὸν ἀείμνηστον Σκοῦφον, τὸν ρέκτην καὶ νοημονέστατον Δήμαρχον Ἀθηναίων, διὰ νὰ τοῦ ἐπιδείξῃ τὰ μέρη, ὅπου αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀπῄτουν ταχεῖαν ἐπιδιόρθωσιν, καὶ διαβαίνουσα τὴν πεδιάδα, ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὴν ἔπαυλίν της, κειμένην μίαν ὥραν μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ἐπρόφθανε νὰ κάμῃ τὰς παρατηρήσεις της εἰς τὸν ἀγρονόμον, καὶ ὡς ἀστραπὴ φθάνουσα εἰς τὸ χωρίον νέα Λιόσσα, δημιούργημα τῶν χειρῶν της, ἐπέβλεπε τὰς ἐργασίας, τὰς γινομένας διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν συνοικησθησομένων χωρικῶν, τοὺς οἰκίσκους των μὲ μικρὸν κῆπον γύρωθεν, τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ σχολεῖον, τὴν πλατεῖαν, φυτευμένην ἐκ μωρεῶν διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς μετάξης, ὅλα αὐτὰ δι' ἐξόδων της.

Κατόπιν μετέβαινεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, δεκάλεπτον ἀπέχουσαν τῶν Νέων Λιοσίων, συνεζήτει ταχέως μὲ τὸν Γερμανὸν ἐπιστάτην της τὰ δέοντα καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὰ ἀνάκτορα ἑπτὰ παρὰ τέταρτον, στολιζομένη ἀμέσως διὰ τὸ γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς εἰσήρχετο ὅταν τὸ ὡρολόγιον ἐσήμαινεν ἑπτά.

Μὲ τὸ πνεῦμα δὲ ἐλεύθερον πάσης ἄλλης σκέψεως συνωμίλει μὲ τοὺς προσκεκλημένους της, εἰς ἕκαστον κατὰ τὴν θέσιν ἢ τὸν κλάδον τῆς ὑπηρεσίας του.

Εἰς τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, συχνὰ προσκαλούμενα εἰς τὸ γεῦμα,μεγάλην ἐντύπωσιν ἐπροξένουν αἱ γνώσεις της τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας μας, καὶ ἡ βαθύνοια, μεθ' ἧς συνεζήτει πᾶν τὸ ἀναγόμενον εἰς αὐτήν. Ὁ βυζαντινὸς ῥυθμὸς τῶν Ἐκκλησιῶν μας τὴν κατέθελγε, καὶ εἶχεν ἤδη ἐπισκεφθῇ πάσας τὰς Μονὰς τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ τὰς πλέον ἀπροσίτους μὲ τὸν ἀραβικὸν ἵππον της.

Τοὺς βουλευτάς, ὑπὸ τὸν τύπον τῆς εὐφυολογίας καὶ ἀστειότητος ἐπέτιμα διὰ τὴν φυγοπονίαν των, διὰ τὰς ἄνευ πρακτικότητος μακρὰς ἀγορεύσεις των. Τότε δὲν εἶχε ἐφευρεθῆ ἀκόμη ἡ κωλυσιεργία· Μετ' ἀπείρου δὲ σεβασμοῦ ἐφέρετο πρὸς τοὺς Γερουσιαστάς, ὡς ἄνδρας τοῦ ἀγῶνος, τέρπουσα αὐτοὺς συγχρόνως διὰ τῆς λεπτῆς καὶ εὐτραπέλου συνομιλίας της. Γνωρίζουσα τὴν ἱστορίαν ἑνὸς ἑκάστου αὐτῶν, τὴν καταστροφὴν των ἐν τῷ ἱερῷ ἀγῶνι, καὶ ζητοῦσα πληροφορίας διὰ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα κατ' ὄνομα, εὕρισκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ δίδῃ συμβουλὰς διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν θυγατέρων των, ὑπὲρ τῆς ἁπλότητος τῶν τρόπων καὶ τῶν ἐνδυμάτων, μὴ ἀπαιτοῦσα πολυτέλειαν παρ' αὐτῶν, καὶ ἐπαναμβάνουσα συχνά, ὅτι δύνανται νὰ ἔρχωνται εἰ, τοὺς χυροὺς τῆς Αὐλῆς μὲ τὸ ἴδιον λευκὸν φόρεμα, ἀλλάζουσαι κατ' ἀρέσκειαν τὸ χρῶμα τῆς ταινίας των ἢ τοῦ ἄνθους, φυσικοῦ ἢ ψευδοῦς. Πολλάκις δὲ εἴδομεν κυρίας εἰς τοὺς χορούς, φερούσας κισσὸν φυσικὸν καὶ ἀμαράντους φυομένους ἀφθόνως εἰς τὸ παλαιὸν Φάληρον.

Εἰς τὰς εὐπόρους ὅμως κυρίας τῶν Ἀθηνῶν, ἢ τὰς ἐρχομένας ἔξωθεν τῶν ὑποδούλων μερῶν, ἢ ἐκ Λονδίνου, Μασσαλίας καὶ λοιπῶν, ἐξέφραζε μετὰ πολλῆς χάριτος τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ τὰς βλέπῃ στολιζομένας πλουσίως. Ἔχετ ὡραίους ἀδάμαντας, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ τοὺς φέρετε εἰς ἕνα χορὸν νὰ τοὺς ἰδῶ· ἢ ἔχετε παλαιὸν φόρεμα χρυσοῦφαντον, φέρετέ το εἰς τὸ γεῦμα τῆς Αὐλῆς νὰ τὸ θαυμάσω».

Τὰς Κυρίας της ἐπὶ τῶν τιμῶν ἐπεθύμει νὰ βλέπῃ πλουσίως ἐνδεδυμένας, καὶ ἄφθονα δῶρα ἐπεδαψίλευεν αὐταῖς, μεταξωτὰς ἐσθῆτας βαρυτίμους, κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, καὶ πολλὰ ἄλλα. Καὶ ταῦτα πάντα ἐπρομηθεύετο ἐκ τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως καὶ πάντα τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ τὰ Ἀνάκτορα, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ τότε μόλις ἀναγεννώμενον ἐμπόριον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ μόνον τὰς διὰ τοὺς χοροὺς ἐνδυμασίας της κατεσκεύαζε μία ἐκ τῶν ἐπισήμων ῥαπτριῶν τῶν Παρισίων.

Οἱ Ἑλληνορράπται, λεγόμενοι τότε, ἐκέρδιζαν μυθώδη ποσὰ διὰ τὰς Ἑλληνικὰς στολὰς τῶν Βασιλέων, τῶν ὑπασπιστῶν καὶ πάντων σχεδὸν τῶν ἐν τελει, ἑλληνοφορούντων ἀκόμη, ὅπου ὁ χρυσὸς καὶ ἄργυρος ἔβριθον.

Διὰ τὸν ἑαυτόν της ὅμως, ἦτο εἰς ἄκρον οἰκονόμος καὶ φειδωλὴ δὲν ἐπέτρεπε εἰς ἑαυτὴν τὴν παραμικρὰν δαπάνην ἐκτὸς τοῦ ἀκριβῶς ἀπαραιτήτου, καὶ ἀξιοπρεποῦς. Καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς θαλαμηπόλου της εὑρίσκετο πάντοτε ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων ἐξ ὁλοσηρικοῦ μαύρου πρὸς ἐπιδιόρθωσιν, καὶ ὁ ψάθινος μεγάλος πίλος, ὅστις τὴν ἐπροστάτευε ἀπὸ τὰς φοβερὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας, κατὰ τὴν ἐργασίαν της εἰς τὸν κῆπον, ἐπὶ ἔτη ὁλόκληρα ἦτο ὁ ἴδιος, μολονότι ἤρχισε νὰ φθείρεται, καὶ μὲ ὅλα τὰ σκώμματα, ὅσα ὑπέστη δι' αὐτόν, πάσης τῆς Αὐλῆς, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν ὑπασπιστῶν, τῶν Κυριῶν τῆς τιμῆς, καὶ μέχρι τῆς παλαιᾶς θαλαμηπόλου της.

Μετὰ μεγάλης δὲ εὐχερείας ὁμιλοῦσα τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν καθομιλουμένην, ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία καὶ μὲ πάντας τοὺς ἰδιωτισμούς της, κατέθελγε τοὺς Ὑπουργούς, διορθώνουσα τὸ κείμενον τῶν νόμων μὲ ἁπλουστέρας ἐκφράσεις διὰ νὰ τὰ ἐννοοῦν οἱ ἀγράμματοι, οἱ ὁποῖοι τότε ἦσαν πολλοί. Ἀλλ' ἐνῷ ἐξ ἑνὸς ἐπεθύμει τὴν ἁπλοποίησιν τῆς γλώσσης εἰς τὰ κείμενα τοῦ νόμου διὰ νὰ εἶνε καταληπτὰ εἰς τοὺς ἀγραμμάτους, ἐξ ἄλλου ὅμως ἦτο αὐστηροτάτη εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης διὰ τὴν νεολαίαν ἀμφοτέρων τῶν φύλων, θεωροῦσα ταύτην ὡς βάσιν Ἑλληνοποιοῦς ἀνατροφῆς.

Παρευρισκομένη δὲ τακτικῶς εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ πρώτου ἐν Ἑλλάδι συστηθέντος Παρθεναγωγείου τῆς ἀειμνήστου Εὐεργέτιδος τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου Κυρίας Χίλλ,(1) καὶ κατόπιν εἰς τὸ Ἀρσάκειον, τὸ διευθυνόμενον ὑπὸ τῆς ὑπερόχου, σεβασμίας καὶ Ἑλληνομαθοῦς Κυρίας Μάνου,

(1)Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ἀοιδίμου Χίλλ πᾶς Ἕλλην ὀφείλει νὰ κλίνῃ γόνυ,ὡς ἀφιερωσάσης ὁλόκληρον τὸν βίον της εἰς τὴν τελείαν ἀνατροφὴν τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ γῆ τῶν Ἀθηνῶν ἐξέπεμπε ἀκόμη ἀναθυμιάσεις πυρίτιδος. Αὕτη ἐμοίραζεν ἐξίσου τὰς θρησκευτικὰς καὶ κοινωνικὰς ἀρχὰς μετὰ τοῦ ἄρτου καὶ ἐνδυμάτων καὶ κλινοστρωμνῶν, τῶν ὁποίων τότε ἐστεροῦντο πάντες, καὶ πρὸς ὑπερπλήρωσιν τῶν εὐεργεσιῶν της ἐνοσήλευε, πολλάκις τοὺς ἀπόρους ονεῖς τῶν μαθητριῶν της.

ἔδιδε πᾶσαν τὴν προσοχήν της, ὅτε ἐζητάζετο τὸ μάθημα τῆς ἀρχαίας γλώσσης, καὶ ἠκολούθει μετ' εὐχαριστήσεως τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐξήγησιν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ὑπὸ τῶν μαθητριῶν, ἀντιλαμβανομένη πληρέστατα τῶν σφαλμάτων των ἢ τῆς προόδου των.

Οὐδέποτε παρέλειπε τὴν εὐκαιρίαν νὰ λέγῃ εἰς τοὺς κατὰ καιροὺς ὑπουργοὺς τῆς Παιδείας ποίας προσοχῆς καὶ μερίμνης εἶνε ἀξία ἡ ἐκμάθησις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, πρὸ πάντων διὰ τὸ ἄρρεν φύλον, προωρισμένον νὰ μεταδώσῃ εἰς πᾶσαν Ἑλληνικὴν γωνίαν τὴν γλῶσαν καθαράν, ἀμιγῆ παντὸς ξενισμοῦ καὶ ἀπηλλαγμένην λέξεων καὶ φράσεων τῶν διαφόρων κατακτητῶν τῆς Ἑλλάδος, Σλαύων, Ἐνετῶν, Φράγκων καὶ τέλος τῶν Τούρκων.

Μεγάλως δὲ ὑπερηγάπα καὶ ἐξετίμα διὰ τοῦτο τὸν Ἀείμνηστον Γεννάδιον ἡ Βασίλισσα, ὅστις ἄνευ σχολαστικότητος καὶ μετὰ πατρικῆς στοργῆς ἐδίδασκε τοὺς νέους ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καποδιστρίου εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἀρχαίας γλώσσης, ὅπως, συνοικειούμενοι αὐτὴν ἀντλήσωσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων τὰ ἐφόδια τοῦ πνευματικοῦ καὶ πρακτικοῦ βίου των.

Πηνελόπη Παπαηλιοπούλου.

Η ΚΟΜΗΣΑ DE BEAULAINCOURT

Εἰς μίαν νέαν συνοικίαν ἡ ὁποία γειτονεύει μὲ τὰ Ἠλύσια Πεδία, ἡ μεγάλη φωτεινὴ αἴθουσα τοῦ μεγάρου τῆς κομήσσης de Beaulaincourt Marles, μὲ τὰ ὑψηλὰ παράθυρα, μὲ τὰ ἀνοικτοῦ χρώματος ἔπιπλα, ἔχει ἕνα εἶδος ἀτημελήτου κομψότητος· καθίσματα ἀναπαυτικά, ἀνόμοια, εὑρίσκονται ἐδῶ κ' ἐκεῖ μίαν μεγάλην θέσιν καταλαμβάνει τὸ πιάνο, τὸ ὁποῖον εἶχε χρησιμεύσει πολὺ καὶ χρησιμεύει ἀκόμη, ὀλίγα ἄλλ' ἀξίας κομψοτεχνήματα εὑρίσκονται ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐπίπλων. Πλησίον εἰς τὸ παράθυρον τὸ μεγάλο γραφεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγράφη, μετὰ υἱϊκῆς στοργῆς, «*τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Στρατηγοῦ de Castellan*» παρμένον ἀπὸ τὰς συντόμους σημειώσεις, τὰς εὑρεθείσας ἐπὶ τοῦ καθημερινοῦ σημειωματαρίου του. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ γραφεῖον σειρὰ πολυτίμων μικρογραφιῶν, πλησίον ἄλλων εἰκόνων, κρεμαμένων εἰς τὸν τοῖχον, τῶν προγόνων, μὲ φορέματα τῆς ἐποχῆς τοῦ XVIII αἰῶνος, ὡς τὴν εἰκόνα τοῦ μέλλοντος Στρατηγοῦ τοῦ Castellane καὶ τοῦ υἱοῦ του Ἐρρίκου, μιᾶς μικρᾶς κόρης τεσσάρων ἐτῶν, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην ἐφαίνετο πόσον ὡραία ἔμελλε νὰ γίνῃ ἡ Ροὺθ Καρλόττα Σοφία τοῦ Castellane, ἡ εἰς δεύτερον γάμον κόμησαν de Beaulaincourt.

Ἔπειτα εἰς τὸ μέσον τῆς τόσον ἀριστοκρατικῆς αὐτῆς αἰθούσης ἕνα μεγάλο τραπέζι, ἀπὸ ἄσπρο ξύλο, μὲ ὅλα τὰ ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα χρειάζονται διὰ τὴν κατασκευὴν τεχνιτῶν ἀνθέων. Δὲν ἦτο δὲ τυχαία κολακεία, ὅσον συχνὰ καὶ ἂν ἐπαναλαμβάνετο, ἡ ὁποία ἔκαμνε τοὺς ἐπισκέπτας νὰ διστάζουν μεταξὺ τῶν ρόδων, τὰ ὁποῖα ἔκαμνεν ἡ κόμησσα, καὶ ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἶχον χρησιμεύσει ὡς πρότυπα ἐξ αὐτῶν, καὶ τὰ ὁποῖα ἐπρομηθεύετο ἢ ἀπὸ τοὺς κήπους της τῆς Acosta ἢ ἀπὸ τὰ θερμοκήπια τῶν φίλων της.

Τριγύρω της εὑρίσκετο ἀληθὴς κῆπος ἀνθέων φυσικῶν τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον ἄλλην διαφορὰν ἀπὸ τὰ τεχνητὰ παρὰ τὸ ἄρωμα.

Ὅταν ὁ Merimée ἦτο ἀσθενὴς εἰς τὰς Κάννας, ἔστελλε εἰς τὴν φίλην, ἡ ὁποία ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν μερικὰς ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας ἐπιστολάς του, κλαθάκια γεμάτα μὲ ἀνεμώνας τῆς Μεσημβρίας, καὶ ἐκείνη τοῦ τὰ ἐπέστρεφε γεμάτα μὲ ὅμοια ἄνθη, καμωμένα ἀπὸ τὰ χέρια της.

Μέγα μερος τοῦ ἀπογεύματος ἡ κυρία de Beaulaincourt ἐργάζεται, χωρὶς ἀνάπαυσιν, χωρὶς νὰ σηκόνεται σχεδὸν ποτὲ διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ἐπισκέπτας της. Ἡ ἐπιμονή της εἰς τὴν ἐργασίαν εἶνε τοιαύτη, ὥστε τὸ ἕνα της δάκτυλον, τὸ ὁποῖον σχεδὸν πάντοτε εἶνε λερωμένον ἀπὸ χρώματα, ἔχει ἀπὸ τὴν συχνὴν χρῆσιν τῶν ἐργαλείων μίαν μικρὰν πληγήν, ἡ ὁποία δὲν εὑρίσκει καιρὸν νὰ θεραπευθῇ. Εἶνε περίεργον χαρακτηριστικὸν ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνθοποιοῦ εἰς μίαν γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὸ πνεῦμα καὶ αἱ ὀρέξεις ἦσαν τόσον ἄρρενωπαί, ὥστε πολλάκις νομίζει τις ὅτι ὁμιλεῖ μὲ ἄνδρα, ὅταν πρόκειται ἰδίως διὰ ζητήματα πολιτικὰ ἢ στρατιωτικά.

Εἰς τὴν ἱππασίαν εὕρισκεν ἡ κόμησσα πολὺ μεγάλην εὐχαρίστησιν, καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς φωτογραφίας της ἀγαπᾷ περισσότερον μίαν, εἰς τὴν ὁποίαν παρίσταται μὲ τὸ φόρεμα τῆς ἱππασίας καὶ μὲ τὸ μαστίγιον στὸ χέρι. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἱππασίαν καὶ τὴν τέχνην τῶν ἀνθέων, ἀγαπᾷ μὲ τὸ αὐτὸ πάθος τὴν σοβαρὰν μελέτην. Μία λαμπρὰ βιβλιοθήκη συνεχομένη μὲ τὴν αἴθουσαν, δεικνύει τὰς προτιμήσεις της διὰ τὴν ἱστορίαν. Ἔχει κλασικὴν μόρφωσιν, πολὺ συνήθη εἰς τὰς γυναῖκας τῆς ἐποχῆς της.

Ἡ ἐπιστήμη τὴν ἐνδιαφέρει, τὰ ταξείδια τὴν θέλγουν καὶ ὁμιλεῖ εὐχαρίστως διὰ τὰ ἰδικά της εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ἱσπανίαν, Πορτογαλλίαν, τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνθουσιάσθη ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ἀπὸ τὴν μουσικήν.

Οὐδέποτε ὁ κόσμος εἶχε καμμίαν ἐπιρροὴν εἰς τὰς γνώμας της. Νέα, ἔλεγε τὴν ἰδικήν της, καὶ προχωροῦσα εἰς τὴν ἡλικίαν, ἐξηκολούθει νὰ δεικνύῃ, μὲ τὰς ἐνδυμασίας της τὰς ἀναλόγους μὲ τὴν ἡλικίαν της, ὅ,τι μεγάλη καλαισθησία προϋποθέτει πάντοτε μέγα πνεῦμα.

Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα αὐτὸ τὸ ἀνήσυχον, τὸ εἰλικρινὲς πρὸ πάντων, τὸ παράδοξον, εἶχεν ἀσυνειδήτως ὡς διδασκάλους τὴν Κυρίαν Sevigné καὶ τὸν Saint Simon. Ὁμιλεῖ καὶ γράφει τὴν γλῶσσαν ἐποχῆς, ἡ ὁποία καθὼς λέγει ὁ κύριος Faguet εἶνε ἡ μόνη, ἡ ὁποία δύναται νὰ μᾶς δώσῃ πρότυπα ἄμεμπτα. Δὲν τὴν χαρακτηρίζουν αἱ ἐπιστολαί της μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰέδῶ καὶ ἐκεῖ προστεθεῖσαι σελίδες εἰς τὰ οἰκογενειακά της ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ ἐν γένει ἀπὸ τοὺς προγόνους της.

Ὁμιλεῖ ὅμως περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι γράφει· ἡ ἐργασία τῶν ἀνθέων της συνοδεύει τὰς ὁμιλίας της. Ἀμέσως μετὰ τὸ πρόγευμα ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν της καὶ τότε δέχεται καὶ τὰς φίλας της, καὶ ἡ αἴθουσα της εἶνε ἀληθὴς αἴθουσα ὑποδοχῆς γυναικός, ἡ ὁποία γνωρίζει νὰ δέχεται καὶ νὰ ὁμιλῇ. Ἡ κόμησσα διευθύνει τὴν συνομιλίαν μὲ τέχνην, ἀλλὰ μὲ αὐστηρότητα. Διότι ἂν καὶ εἶνε πολὺ εὐγενής, δὲν

εἶνε ἀπὸ ἐκείνας τὰς οἰκοδεσποίνας, διὰ τὰς ὁποίας εὑρέθησαν τὰ ὀνόματα εὔκαμπτος καὶ εὐπροσήγορος. Ἔχει πρὸ παντὸς χαρακτῆρα ἡ φωνή της εἶνε ἀποφασιστική, αἱ ὁμιλίαι της εἰλικρινεῖς. Ἡ ἡλικία δὲν ἠλάττωσε διόλου τὴν ὁμιλητικότητά της.

Δὲν εἶνε ὅμως γραῖα καὶ δὲν θὰ εἶνε ποτέ. Πρὸ αὐτῆς καταλαμβάνομεν, ὅτι τὸ πρῶτον καθῆκον εἶνε νὰ μὴν γηράσκωμεν, καὶ ἡ κόμησσα de Beaulaincourt εἶνκι τὸ ὡραιότερον παράδειγμα γυναικὸς ὀγδοηκοντούτιδος, ἡ ὁποία ἔμεινε νέα καὶ ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἀπόδειξιν τῆς αἰωνίας νεότητός της ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς, οἱ ὁποῖοι τὴν περιστοιχίζουν. Τὸ μυστήριον τῆς γοητείας, τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ εἶνε ἡ ποικιλία τῶν ἀναμνήσεών της, ἡ θαυμαστὴ μνήμη της.

Δὲν ἐλησμόνησε τίποτε, οὔτε ἀπὸ ὅσα εἶδε, οὔτε ἀπὸ ὅσα ἔμαθε ἀπὸ τοὺς προγόνους της, διότι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἐλευθέρα σκέψις εἶνε εἰς τοὺς Castellane οἰκογενειακὰ προτερήματα. Δύνανται νὰ συγκρίνουν τὸ *παρελθὸν* μὲ τὸ *παρὸν* καὶ δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν τὸ παρελθὸν μόνον.

Εἶνε ἐν γνώσει ὅλων τῶν προόδων καὶ κατέχεται ἀπὸ ζωηρὰν περιέργειαν διὰ τὴν σημερινὴν ζωήν. Καὶ ὅμως εἶνε θαυμασίαὅταν ὁμιλῇδιὰ τὸ παρελθόν: διὰ τοὺς ἐπισήμους ξένους εἰς τὰς αἰθούσας τῆς μητρός της, διὰτὴν ἐντύπωσιν, ὅπου ἔκαμεν εἰς τὸ παιδικόν της πνεῦμα ὁ Chateaubriant, ὁ Montlosier, διὰ μερικὰ γεύματα, ὅπου εἶχε γείτονα τὸν Talleyràn καὶ δι' ἄλλα διάφορα. Καὶ ἐνῷ διηγεῖται αὐτά, τὰ γαρύφαλα, τὰ χρυσάνθεμα, τὰ τριαντάφυλλα, πολλαπλασιάζονται κάτω ἀπὸ τὰ θαυματουργὰ χέρια της.

Ὅταν ἔχῃ βιαστικὴν ἐργασίαν διὰ καμμίαν οἰκογενειακὴν ἢ φιλικὴν ἑορτήν, τότε προσκαλεῖ νεάνιδας ἐξ ἐπαγγέλματος ἀνθοποιοὺς καὶ ἐργάζεται μαζῆ των εἰς τὸ αὐτὸ τραπέζι διὰ νὰ τὰς ἐπιβλέπῃ.

Καὶ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν λέγει ὅτι τὰ κορίτσια αὐτὰ ἔκαμαν πλησίον της προόδους καὶ ἔλαβον καλλιτέρας θέσεις Ἡ κυρία de Beaulaincourt, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὰ φυσικὰ ἄνθη. δι' αὐτὸ καὶ εἰς τὰ τεχνικὰ δίδει περισσοτέραν ζωήν. Γνωρίζει τὴν ἀνατομίαν, τὴν φυσιολογίαν τῶν ἀνθέων καὶ δι' αὐτὸ δύναται ν' ἀντιγράφῃ καὶ τὰς μεγαλειτέρας λεπτομερείας. Θαυμάζει πάντοτε ὅμως καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων, ὅταν ἀξίζῃ. Στέλλει πάντοτε ἀπὸ τὰ ἔργα της εἰς τὰς φιλανθρωπικὰς ἑορτάς, καὶ τὰ ἄνθη της ἔφθασαν ἕως τὸ Σικάγο.

Τὴν 2αν παρελθόντος Δεκεμβρίου, ἡμέραν τῶν γενεθλίων της, μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν φυσικῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει ἐκείνην τὴν ἡμέραν, διεκρίνετο μία ἀνθοδέσμη ἀπὸ χρυσάνθεμα θαυμάσια, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο ν' ἀνταγωνισθοῦν μὲ τὰ καλλίτερα φυσικὰ χρυσάνθεμα τῆς ἐκθέσεως, καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἔργον τῆς ἑορταζούσης.

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν) **Εἰρήνη Νικολαΐδου**

ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Ἕως τώρα ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ ἀποδίδεται μομφὴ εἰς τὰς μητέρας, τῶν ὁποίων τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν καλὴν ἀνατροφήν. Τὸ παιδὶ γίνεται ὅ,τι θὰ τὸ κάμῃ ἡ μητέρα εἶνε ἀπὸ ἐκείνας τὰς οἰκοδεσποίνας, διὰ τὰς ὁποίας εὑρέθησαν τὰ ὀνόματα εὔκαμπτος καὶ εὐπροσήγορος. Ἔχει πρὸ παντὸς χαρακτῆρα ἡ φωνή της εἶνε ἀποφασιστική, αἱ ὁμιλίαι της εἰλικρινεῖς. Ἡ ἡλικία δὲν ἠλάττωσε διόλου τὴν ὁμιλητικότητά της.

Δὲν εἶνε ὅμως γραῖα καὶ δὲν θὰ εἶνε ποτέ. Πρὸ αὐτῆς καταλαμβάνομεν, ὅτι τὸ πρῶτον καθῆκον εἶνε νὰ μὴν γηράσκωμεν, καὶ ἡ κόμησσα de Beaulaincourt εἶνκι τὸ ὡραιότερον παράδειγμα γυναικὸς ὀγδοηκοντούτιδος, ἡ ὁποία ἔμεινε νέα καὶ ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἀπόδειξιν τῆς αἰωνίας νεότητός της ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς, οἱ ὁποῖοι τὴν περιστοιχίζουν. Τὸ μυστήριον τῆς γοητείας, τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ εἶνε ἡ ποικιλία τῶν ἀναμνήσεών της, ἡ θαυμαστὴ μνήμη της.

Δὲν ἐλησμόνησε τίποτε, οὔτε ἀπὸ ὅσα εἶδε, οὔτε ἀπὸ ὅσα ἔμαθε ἀπὸ τοὺς προγόνους της, διότι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἐλευθέρα σκέψις εἶνε εἰς τοὺς Castellane οἰκογενειακὰ προτερήματα. Δύνανται νὰ συγκρίνουν τὸ *παρελθὸν* μὲ τὸ *παρὸν* καὶ δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν τὸ παρελθὸν μόνον.

Εἶνε ἐν γνώσει ὅλων τῶν προόδων καὶ κατέχεται ἀπὸ ζωηρὰν περιέργειαν διὰ τὴν σημερινὴν ζωήν. Καὶ ὅμως εἶνε θαυμασίαὅταν ὁμιλῇδιὰ τὸ παρελθόν: διὰ τοὺς ἐπισήμους ξένους εἰς τὰς αἰθούσας τῆς μητρός της, διὰτὴν ἐντύπωσιν, ὅπου ἔκαμεν εἰς τὸ παιδικόν της πνεῦμα ὁ Chateaubriant, ὁ Montlosier, διὰ μερικὰ γεύματα, ὅπου εἶχε γείτονα τὸν Talleyràn καὶ δι' ἄλλα διάφορα. Καὶ ἐνῷ διηγεῖται αὐτά, τὰ γαρύφαλα, τὰ χρυσάνθεμα, τὰ τριαντάφυλλα, πολλαπλασιάζονται κάτω ἀπὸ τὰ θαυματουργὰ χέρια της.

Ὅταν ἔχῃ βιαστικὴν ἐργασίαν διὰ καμμίαν οἰκογενειακὴν ἢ φιλικὴν ἑορτήν, τότε προσκαλεῖ νεάνιδας ἐξ ἐπαγγέλματος ἀνθοποιοὺς καὶ ἐργάζεται μαζῆ των εἰς τὸ αὐτὸ τραπέζι διὰ νὰ τὰς ἐπιβλέπῃ.

Καὶ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν λέγει ὅτι τὰ κορίτσια αὐτὰ ἔκαμαν πλησίον της προόδους καὶ ἔλαβον καλλιτέρας θέσεις Ἡ κυρία de Beaulaincourt, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὰ φυσικὰ ἄνθη. δι' αὐτὸ καὶ εἰς τὰ τεχνικὰ δίδει περισσοτέραν ζωήν. Γνωρίζει τὴν ἀνατομίαν, τὴν φυσιολογίαν τῶν ἀνθέων καὶ δι' αὐτὸ δύναται ν' ἀντιγράφῃ καὶ τὰς μεγαλειτέρας λεπτομερείας. Θαυμάζει πάντοτε ὅμως καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων, ὅταν ἀξίζῃ. Στέλλει πάντοτε ἀπὸ τὰ ἔργα της εἰς τὰς φιλανθρωπικὰς ἑορτάς, καὶ τὰ ἄνθη της ἔφθασαν ἕως τὸ Σικάγο.

Τὴν 2αν παρελθόντος Δεκεμβρίου, ἡμέραν τῶν γενεθλίων της, μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν φυσικῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει ἐκείνην τὴν ἡμέραν, διεκρίνετο μία ἀνθοδέσμη ἀπὸ χρυσάνθεμα θαυμάσια, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο ν' ἀνταγωνισθοῦν μὲ τὰ καλλίτερα φυσικὰ χρυσάνθεμα τῆς ἐκθέσεως, καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἔργον τῆς ἑορταζούσης.

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν) **Εἰρήνη Νικολαΐδου**

ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Ἕως τώρα ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ ἀποδίδεται μομφὴ εἰς τὰς μητέρας, τῶν ὁποίων τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν καλὴν ἀνατροφήν. Τὸ παιδὶ γίνεται ὅ,τι θὰ τὸ κάμῃ ἡ μητέρα ἀνακηρύττουν ὅλοι ἐν συμφωνίᾳ καὶ δὲν ἔχουν ἴσως ἀπολύτως ἄδικον.

Ἀλλὰ καὶ αἱ μητέρες δὲν ἔχουν ἐπίσης ἄδικον, ἂν ἀσυνειδήτως καὶ ἐξ ἀπειρίας καὶ ἀγνοίας δὲν κατορθόνουν νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰ πολλαπλᾶ καὶ δύσκολα καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλει ἡ μητρότης. Ἡ ἀνατροφὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τόσον δύσκολος, καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τόσον διαφόρους περιστάσεις, καὶ ἀναφέρεται εἰς τόσον ποικίλας τῆς φύσεως μορφάς, ὥστε ἀποβαίνει ἡ δυσκολωτέρα τῶν ἐπιστημῶν Πῶς λοιπὸν μία μητέρα, μετρίως ἀνεπτυγμένη, ἠμπορεῖ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα τῆς ἐπιβάλλει ἡ μητρότης; Βεβαίως ἡ θέσίς της εἶνκι δύσκολος καὶ βεβαίως συχνότατα ἡ στοργή της τίθετκι διὰ τοῦτο εἰς ὀδυνηρὰν δοκιμασίαν.

Ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον, ἡ Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον σειρὰν σχετικῶν μελετῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι προϊόντα μακρᾶς μητρικῆς πείρας καὶ σπουδῆς τῆς παιδικῆς καὶ ἀνθρωπίνης ἐν γένει φύσεως ὑπὸ τὰς ποικίλας αὐτῆς μορφάς.

Καὶ νομίζομεν τόσον μᾶλλον ἐπείγουσαν καὶ ἀναγκαίαν τὴν δημοσίευσιν τῆς μελέτης αὐτῆς, ὄχι χάριν τῶν μητέρων, ὅσον χάριν τῶν νεωτέρων γενεῶν, τῶν γενεῶν τοῦ μέλλοντος. Ὅλοι παραπονοῦνται καὶ ὅλοι ἀναγνωρίζουν ὅτι αἱ νεώτεραι γενεαὶ δὲν ἔχουν σήμερον εἰς ἀρκετὸν βαθμὸν ἀνεπτυγμένην τὴν θέλησιν τῆς ἐνεργείας, τὴν ζωηρότητα τῆς δράσεως, τὸν ἐνθουσιασμὸν πρὸς τὰ ὡραῖα καὶ εὐγενῆ πράγματα, τὴν αὐτοβουλίαν καὶ τὴν ἰδέαν τῆς δημιουργικότητος ἑνὸς ἐγώ, κάπως ἀνωτέρου καὶ εὐγενεστέρου.

Τὸ τοιοῦτο ἀποδίδεται εἰς δύω κυρίως αἰτίας. Εἰς τὸ κοινωνικὸν περιβάλλον, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ζῇ καὶ ἀναπτύσσεται ὁ ἄνθρωπος τοῦ μέλλοντος ἀπὸ τῆς μικρᾶς του ἡλικίας καὶ εἰς τὰς μητέρας. Ἂς ἐξετάσωμεν τὴν ἀναφερομένην εἰς τὰς μητέρας μομφὴν εἰς τὰς μελέτας μας αὐτὰς καὶ ἂς ἴδωμεν κατὰ πόσον εἶναι δικαιολογημένη.

Ἐν τῷ συνόλῳ των αἱ μητέρες ἀνάγοντκι εἰς δύω γενικὰς κατηγορίας. Εἰς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἀνατρέφουν τά παιδιά των δι' ἑαυτὰς, καὶ εἰς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἀνατρέφουν τὰ παιδιά των δι' ἑαυτά, δηλαδὴ διὰ τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν τῶν παιδιῶν των.

Αἱ πρῶται εἶναι αἱ περισσότεραι καὶ αἱ τῶν παλαιοτέρων ἰδεῶν, αἱ δεύτεραι εἶναι αἱ ὀλιγώτεραι καὶ αἱ τῶν νεωτέρων ἰδῶν.

Αἱ μητέρες αἱ ὁποῖαι ἀνατρέφουν τὰ παιδιά των κατὰ τὰς ἰδικάς των βλέψεις καὶ ἰδέας καὶ συνηθείας, χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν μέλλοντα προορισμὸν τῶν παιδιῶν, ἠμποροῦν νὰ ἔχουν τὰ καλλίτερα αἰσθήματα, ἠμποροῦν νὰ ἀγαποῦν τὰ παιδιά των μέχρι τρέλλας, ἀλλὰ βεβαίως εἶναι κακαὶ μητέρες. Ὅσαι ὅμως ἀνατρέφουν τὰ παιδιά των δι' αὐτά, διὰ τὸ μέλλον των, διὰ τὸ κοινωνικὸν περιβάλλον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον προορίζονται νὰ δράσουν, καὶ ἐὰν εἶναι ἀκόμη ψυχραὶ καὶ ἄστοργοι καὶ δὲν εἰξεύρουν τί θὰ εἰπῇ θυσία καὶ τί τρυφερότης εἶναι καλαὶ μητέρες.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ δύω γενικοὶ χαρακτηρισμοί, ὑπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἐξετάσωμεν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου τὴν μη-

τέρα καὶ τάς σχέσεις της μὲ τὸν μικρόκοσμον τῶν πκιδιῶν, τὰ ὁποῖα μικρὰ μὲν εἶνε τὸ στόλισμα καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, μεγάλα δὲ ἡ ἐλπὶς καὶ ἡ δύναμις τοῦ μέλλοντος.

Μία μητέρα

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ἀλλ' ἐνῶ ἡ Ἄννα διεσκέδαζε τὴν ἀγωνίαν τῆς προσδοκίας της μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἀφ'ἑνὸς καὶ ἐξ ἄλλου μὲ μίαν πυρετώδη ἐργασίαν εἰς τὸ νοσοκομεῖόν της, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλοι πληγωμένοι εἶχαν προσληφθῆ, ἡ γραῖα Μεμιδώφ, καὶ ἡ κ. Δέλβου καὶ ἡ Ἔμμα εἶχαν χάσει ὅλον τὸ θάρρος των καὶ μία ἀπελπισία μαύρη τὰς εἶχεν ἐντελῶς καταλάβει.

Ἡ γραῖα Μεμιδὼφ δὲν παρουσιάζετο πλέον οὔτε εἰς τὸ πρόγευμα, οὔτε εἰς τὸ γεῦμα, ἀλλ' οὔτε κἂν κατέβαινεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα. Κλεισμένη μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της πότε ἔμενεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ κρεββάτι της καὶ ἀντὶ τροφῆς ἔπινε καφφέδες τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον καὶ ἐκάπνιζε μανιωδῶς καὶ χωρὶς διακοπήν· ἄλλοτε πάλιν ἐσηκώνετο καὶ ἐπηγαινοήρχετο μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της ὥρας ὁλοκλήρους, στενάζουσα καὶ κλαίουσα καὶ μονολογοῦσα, ἢ ὁμιλοῦσα καὶ ἀνταλλάσσουσα τὰς σκέψεις της πότε μὲ τὴν Ἔμμαν καὶ μὲ τὴν Ὀλγίναν. Αἱ σκέψεις καὶ αἱ ὁμιλίαι της περιεστρέφοντο πάντοτε εἰς τὸ ζήτημα,ὄχι τόσον τῆς λύπης διὰ τὸν πιθανὸν θάνατον τοῦ ἐγγονοῦ της, ἀλλὰ τῆς καταστροφῆς τῶν χρυσῶν ὀνείρων καὶ αὐτῆς καὶ τῶν ἰδικῶν της.

—Μά, μητέρα, τῆς ἔλεγεν ἡ Ἔμμα, δέν ἠξεύρομεν ἀκόμη τίποτε καὶ δὲν ἠξεύρομεν τί ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον.

—Ἐγὼ ξέρω, ὅτι πᾶν' τὰ καλὰ καὶ ἡ ἡσυχία καὶ τὰ ἀναυπαυτικὰ γηρατεῖα. Ἢ νομίζεις πῶς θὰ μᾶς κρατήσουν ἐδῶ, ἂν ὁ μικρὸς ἐχάθηκε ;

—Μά, μητέρα, μήπως εἴχαμεν ἐλθῆ γιὰ νὰ μείνωμεν ἐδῶ;

—Ἀμέ; τί νομίζεις; πῶς εἶχα σκοπὸν νὰ ξαναγυρίσω 'στῆς γρίνιες καὶ τῆς μιζέριες τοῦ πατέρα σου ; Ἀρκετὰ χρόνια ἐβασανίσθηκα. Μοῦ 'φτανε πειά. Μποροῦσα δὰ καὶ κ' ἐγὼ νἄχω καλὲς 'μέρες τώρα 'στὰ γέραματά μου

Μά, μητέρα, ἔλεγεν ἡ Ἔμμα, διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ὁ κ. Δούαλ εἶναι τόσον καλὸς γιὰ 'μένα . . . ,

—Ἀ! ναι ! καὶ τὰ 'μάτια τῆς γραίας Μεμιδώφ, ἤστραπταν διὰ μιᾶς. Τί λές, μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε ; Φαίνεται νὰ σὲ συμπαθῆ; Φαίνεται νὰ εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ ὅτι κάνεις.

—Αἴ! ξέρω κ' ἐγώ,ἔλεγεν ἡ Ἔμμα,ἡ ὁποία προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῆ, ἔστω καὶ μίαν ἀσήμαντον περίστασιν, καθ' ἣν ὁ κ. Δούαλ νὰ εἶχε δείξει συμπάθειαν πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνε.

—Ξέρεις καὶ σύ ; Τί θὰ πῇ αὐτό ; Ξέρεις ἢ δὲ ξέρεις ; ἐρωτοῦσεν ἡ γραῖα. Μὰ καὶ μ' αὐτὰ τὰ χάλια πούχεις τώρα μὲ τῆς στενοχώρες αὐτῶν τῶν ἡμερῶν! Ἔπειτα οὔτε κυττάζεσαι πειά, οὔτε τίποτε. Ὅλη τὴν ἡμέρα μ' αὐτοὺς τοὺς πληγωμένους, τοὺς παληοστρατιῶτες, νὰ τοὺς κάνῃς τὸ δουλικό!

Ἀκοῦς ἐκεῖ μόδες, λέγει, τὰ ἀρχοντοκόριτσα νὰ γίνωνται νοσοκόμες τῶν παληόβλαχων!

—Μά,μητέρα,ἀφοῦ ἐπληγώθησαν ὑπερασπιζόμενοι...

— Ἔκαμαν τὸ χρέος των. Γιατί, σὲ παρακαλῶ, τοὺς τρέφει ὅλους αὐτοὺς τὸ γκουβέρνο; μὲ τὰ χρήματα ποῦ πέρνουν ἀπὸ τὸν ἕνα καὶ ἀπὸ τὸν ἄλλο, τοὺς πληρόνουν τόσα χρόνια καὶ τοὺς δίδουν γαλόνια καὶ σπαθιά, γιὰ νὰ πολεμήσουν καὶ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν χώραν, ὅταν παρουσιασθῆ ἀνάγκη. Ὄχι νὰ πηγαίνουν τὰ παιδιά μας νὰ σκοτώνωνται ἄδικα καὶ νὰ καταστρέφωνται ἡ φαμίλιές τους...

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΦΛΩΡΙ

Στὸ βάθος τοῦ Poitou κατὰ τὴν ἐποχὴν ποῦ θερίζουνε καὶ ποῦ ἡ φιλλύρες στολίζονται μὲ τὰ μυρωδάτα λουλούδιά τους, καὶ τὰ κεράσια εἶνε γινομένα, περπατοῦσα σ'ἕνα περιβόλι γεμάτο δένδρα μαζῆ μὲ μιὰ ὥμορφη κοπέλλα ἀνεψιὰ τοῦ ἰδιοκτήτου. Τὸ περιβόλι ἦτο καταπράσινο καὶ γεμάτο ἀπὸ καρποφόρα δένδρα, κερασιές, μηλιές, ἀχλαδιὲς καὶ γειτόνευε μ' ἕνα δάσος στὸ ὁποῖο εἶχανε χτίσει τὶς φωλιές τους πολλὰ πουλιά. Ἡ συντρόφισά μου ἤτανε μία ὄμορφη Angoumoisine συνομήλική μου : εἴκοσι χρόνων, μὲ τριανταφυλλένιο πρόσωπο, κατακόκκινα χείλια, μὲ μαῦρα ζωηρὰ μάτια καὶ καστανὰ μαλλιά Γνωριζόμαστε μονάχα δύο ἡμέρες, ἀλλὰ στὴν ἐξοχήν, καὶ ὅταν εἶνε νέοι ἀμέσως γίνονται σὰν παληοὶ φίλοι. Ὁ δροσερὸς πρωϊνὸς ἀγέρας, ὁ λαμπρὸς ἥλιος, ἡ μυρωδιὰ τοῦ νεοκομμένου χόρτου, μᾶς ἔκαναν διαχυτικοὺς καὶ περπατούσαμε ἀνάμεσα 'στὰ δένδρα τοῦ περβολιοῦ, συνομιλοῦντες σὰν παληοὶ φίλοι, ἐκείνη πολὺ χαρούμενη περίεργη καὶ κάνουσα ἀδιάκοπα ἐρωτήσεις, ἐγὼ δειλός, ρομαντικός, ταραγμένος, προσπαθοῦσα νὰ κρύψω, πολὺ ἀδέξια ἕνα πάθος ποῦ ἄρχιζε νὰ γεννιέται μέσα καὶ τὸ ὁποῖο δὲν ζήταγε παρὰ τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ φανερωθῆ. Ἐνῶ περπατούσαμε ἥσυχα, ἥσυχα ἀκούσαμε ἕνα τραγοῦδι πουλιῶν ποῦ ἤχοντανἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα ἕνα τραγοῦδι τόσο ἁρμονικὸ ποῦ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ παρομοιάσῃ μὲ τὸν ἦχον χρυσοῦ φλαούτου.

Ἡ συντρόφισσά μου στάθηκε γιὰ νὰ ἀκούσῃ καλλίτερα.

— Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ πουλὶ ποῦ τραγουδάει τόσο ὄμορφα ! μὲ ρώτησε.

— Εἶνε τὸ φλῶρι.

— Ἀλήθεια, καὶ πῶς εἶνε αὐτὸ τὸ φλῶρι;.. δὲν εἶδα ποτέ.

Τῆς τὸ περιέγραψα τὸ πουλὶ αὐτό, τὸ ὁποῖο τρώει φοβερὰ τὰ κεράσια. Ἔχει τὸ στῆθος κίτρινο ἀνοιχτὸ χρῶμα, τὰ φτερὰ μαῦρα, τὴν οὐρὰ μισὴ κίτρινη καὶ μισὴ μαύρη. τὸ ράμφος κόκκινο καὶ δυνατὸ τὸ μάτι μεγάλο στρογγυλὸ καὶ κόκκινο σὰν γινομένο κεράσι. Τῆς εἶπα πῶς μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τοὺς ζεστοὺς τόπους κατὰ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἀρχίζουνε νὰ κοκκινίζουνε τὰ κεράσια, καὶ ὅτι χτίζει τὴν φωλιὰ του ἀνάμεσα ἀπὸ δύο κλωνάρια πολὺ ψηλὰ στὰ δένδρα καὶ τὴν στρώνει μὲ χορταράκια· ἔτσι ἐκεῖ κρεμασμένη κουνιέται καὶ μὲ τὸ τοιὸ μικρὸ ἀεράκι καὶ νανουρίζει τὰ πουλάκια ποῦ κάθουνται μέσα.

Ἡ διηγησίς μου τὴν ἔκαμε ποιὸ περίεργη καὶ μοῦ εἶπε μὲ πόθο.

— Ὠ! πόσο ἤθελα νὰ δῶ ἕνα φλῶρι.

— Δὲν εἶνε εὔκολο, τῆς ἀποκρίθηκα, γιατὶ αὐτὸ τὸ πουλὶ εἶνε πολὺ ὕποπτο καὶ δύσκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πλησιάσῃ .... Ἄς δοκιμάσουμε ὅμως.

Καὶ πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, προχωρήσαμε σιγά, σιγὰ καὶ φθάσμε κοντὰ σὲ μιὰ μεγάλη κερασιά, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκούγουνταν τὸ ὄμορφο τραγοῦδι. Μόλις εἴχαμε φτάσει κοντὰ στὸ δένδρο καὶ τὸ φοβιτσιάρικο πουλὶ πέταξε, ἀλλὰ μπορέσαμε νὰ δοῦμε μεταξὺ ἀπὸ τὰ φύλλα τὸ λυγερὸ κορμί του καὶ τὰ κιτρινόμαυρα φτερά του, τὰ ὁποῖα κουνοῦσε φεύγοντας κατὰ τὸ δάσος.

Μείναμε κοντὰ στὴν κερασιά, καὶ κυττάζαμε τὰ καταπράσινα

Καὶ ἐνῷ ἔλεγεν αὐτὰ ἡ κοκκώνα Κατίγκω, ἐξήπτετο περισσότερον καὶ ὁ περίπατός της πάνω καὶ κάτω εἰς τὸ δωμάτιον ἐγίνετο ταχύτερος καὶ νευρικώτερος καὶ τὸ τσιγάρο της ἐλησμονεῖτο καὶ ἔσβυνε μόνον, καὶ τὸ ἐπετοῦσε μὲ θυμὸν κάτω, καὶ τὸ ἐπατοῦσεν ἐντελῶς, μηχανικῶς, χωρὶς νὰ ἔχῃ διόλου συνείδησιν τοῦ τί ἔκαμνε.

—Αὐτὲς ἡ μόδες, αὐτὲς ἡ νοσοκόμες καὶ τὰ νοσοκομεῖα καὶ ἡ φιλανθρωπίες, ἔφεραν τὴν καταστροφὴν ἐδῶ μέσα. Καὶ ἀφοῦ ἐρήμαξαν τὸ παλάτι αὐτὸ ποῦ κλαίει ἡ καρδιά μου ὅταν ἀντικρύζω τῆς σάλες του, ὅπως τῆς κατήντησαν —ἔτσι θὰ ρημαχτῆ καὶ ὁ νοικοκύρης του. Ἂν δέν εἶναι πειὰ καὶ τελειωμένος...

Καὶ μὲ τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις ἡ κοκκώνα Κατίγκω, ἄρχιζε καὶ πάλιν νὰ θρηνῇ, καὶ νὰ ἀνασταναζῇ; καὶ ἡ Ἔμμα ἀφοῦ τὴν ἐπαρηγοροῦσεν, ὅπως ἠμποροῦσε, ἐπέστρεφε καὶ πάλιν κάτω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της.

Θὰ εἶχαν περάσει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δέκα περίπου ἡμέραι, ὅταν ἕνα πρωΐ, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἐλπίζῃ καὶ νὰ τὸ περιμένῃ,ἔφθασεν ἕνα γράμμα πρὸς τὴν Ἄνναν ἐκ μέρους τοῦ συζύγου της. Ἔφερεν ἡμερομηνίαν 15 Μαΐου καὶ εἶχε γραφῆ εἰς τὴν Ἁγίαν Μαρίναν, καὶ ἦτο ὑπογεγραμμένον μόνον ἀπὸ αὐτόν, χωρὶς ὅμως ἡ γραφὴ τοῦ περιεχομένου νὰ ἦτο ἰδική του.

Ἰδοὺ τί περιεῖχε κατὰ λέξιν τὸ γράμμα ἐκεῖνο.

— «Ἀγαπητή μου Ἄννα.

Ἂν σοῦ ἔλεγα ὅτι σοῦ γράφω ἀπό τὸν ἄλλον κόσμον θὰ σοῦ ἐφαίνετο παράξενον. Καὶ ὅμως ἕως χθὲς ἀκριβῶς καὶ πρὸ πέντε ὁλοκλήρων ἡμερῶν βεβαίως δὲν εἶχα καμμίαν συναίσθησιν τῆς ὑπάρξεως. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἤμην πεθαμένος. Ἐζοῦσα ἁπλούστατα εἰς ἕνα φανταστικὸν κόσμον, εἰς ἕνα κόσμον πυρετοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα διεδέχοντο τόσον γρήγορα τὸ ἓν τὸ ἄλλο, ὥστε ἀκόμη καλά, καλά, δὲν ἔχω συνέλθει καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐξοικειωθῶ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ζῶ, ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ ὅτι δὲν ἔχω πλέον ἕνα μεγάλο σιδερένιο στεφάνι εἰς τὸ κεφάλι μου, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε μὲ ἔκαμνε Χριστὸν καὶ ἄλλοτε βασιλέα.

Ὅπωσδήποτε τὸ στεφάνι αὐτὸ εἶχε κάποιαν συγγένειαν μὲ μίαν σφαῖραν ἡ ὁποία μοῦ εἶχε σφηνωθῆ εἰς τὸ μέτωπον χωρὶς νὰ προχωρήσῃ εὐτυχῶς μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου. Τὴν ἔβγαλαν ἀμέσως, ὡς ἐστάθη δυνατὸν τοῦτο, ἀλλ' ἐπῆλθε πυρετὸς καὶ φαίνεται ἕως χθὲς δὲν ὑπῆρχαν καὶ πολλαὶ ἐλπίδες διὰ τὴν ζωήν μου. Σήμερα εἶμαι ἐντελῶς ἀπύρετος καὶ ἡ καλὴ νοσοκόμος μου, ἡ ὁποία σοῦ γράφει καθ' ὑπαγόρευσίν μου, μὲ ἐβεβαίωσε πρὸ ὀλίγου ὅτι κανεὶς κίνδυνος δὲν μὲ ἀπειλεῖ πλέον.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν μανθάνω ἀπὸ ἕνα φίλον μου ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει μέρος εἰς τὴν μάχην τοῦ Βελεστίνου ὅτι μία κυρία ὑποθέτουσα ὅτι ἤμην μὲ τὸν Σμολένσκην εἰς τὸ στρατόπεδόν του εἶχεν ὑπάγει ἐκεῖ καὶ ἐζήτει νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν στρατὸν ὡς νοσοκόμος. Δυστυχῶς δὲν τὴν ἐδέχθησαν. Τί ἀπέγεινεν, ὁ κύριος αὐτὸς δὲν ἤξευρε νὰ μοῦ εἰπῇ. Τώρα ποία ἦτο; Σύ; μοῦ φαίνεται ἀδύνατον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπέστρεψες εἰς τὰς Ἀθήνας, βεβαίως ἀπογοητευμένη...

Ἀλλὰ αὐτὰ θὰ τὰ εἴπωμεν ἀργότερα, ὅταν θὰ ἠμπορῶ νὰ γράφω μόνος μου, ἢ ὅταν θὰ μᾶς μεταφέρουν αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, καλή μου Ἄννα, ἀρκοῦμαι εἰς τὰ ὀλίγα αὐτά, διότι ὁ ἰατρὸς ἔφθασε καὶ εἶναι ἕνας Γερμανὸς χονδροκέφαλος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπιτρέπει οὔτε ὁμιλίας τῶν τραυματιῶν, οὔτε ἀνάγνωσιν, οὔτε τίποτε. Δί' ὅτι δήποτε καὶ ἂν ἐρωτηθῆ, ἀπαντᾷ στερεοτύπως : nein nein.

Λοιπὸν σὲ φιλῶ καὶ χαιρετῶ ὅλους τοὺς ἰδικούς μας.

ΝΙΚΟΣ»

Ἡ Ἄννα ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ γράμματος ἐκείνου, τὰ μάτια της,εἰς τὰ ὁποῖα κατ' ἐπανάληψιν, ἐνόσῳ φύλλα ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα λάμπουνε τὰ κόκκινα κεράσια, ἤτανε ἀσπροκόκκινα, μὲ ζουμερὴ σάρκα.

Μιὰ ἀνεμόσκαλα ἤτανε ἀκριβῶς ἀκομμπισμένη στὸ δένδρο. Ἂν ἀνεβαίναμε νὰ πάρουμε τὴν θέσιν τοῦ πουλιοῦ; εἶπε ἀφινοντας τὸ χέρι μου.

Μάζευε τὰ φορέματά της καὶ ἐλαφρά, ἐλαφρὰ ἀνέβηκε τὰ σκάλα κι' ἀπὸ κάτω ἔβλεπα, στὸ λίγο βραδινὸ φῶς τὰ μικρὰ ποδαράκιά της. Στὸ μέσο τοῦ δρόμου της σταμάτησε, γύρισε καὶ μὲ πονηρὸ χαμόγελο, μοῦ εἶπε.

— Ἔ λοιπόν, δὲν ἔρχεσθαι καὶ σεῖς ἐδῶ ;

Δὲν μοῦ ἔλειπε βέβαια ἡ ἐπιθυμία, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα ν' ἀνέβω χωρὶς νὰ μὲ προσκαλέσῃ. Τὴν ἀκολούθησα κοκκινίζοντας καὶ ἔπειτα ἀπὸ λιγάκι βρεθήκαμε οἱ δυό μας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαριὰ τοῦ δένδρου.

Ἡ θέσις αὕτη ἤτανε πολὺ εὐχάριστη ὄχι ὅμως καὶ πολὺ καλόβολη, σὲ κάθε κίνησιν ποῦ κάναμε, τὸ μπράτσο της καὶ τὰ μαλιά της ἀκουμπούσαν στὸ μάγουλό μου καὶ γελοῦσε μὲ ὅλη της καρδιά, ἐνῷ ἐγὼ εἶχα ἕνα ὕφος κουτὸ καὶ προσποιημένο. Τέλος ἔπιασε μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸν κορμὸ τοῦ δένδρου καὶ μὲ τὰ πόδια κρεμασμένα κάθισε πάνω σ' ἕνα ὁριζόντιο κλαρί. Ἔκανα τὸ ἴδιο καὶ βρεθήκαμε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο καὶ κουνιόμαστα, σιγά, σιγά, πάνω στὰ εὐκολολίγιστα κλαριά, μονάχα ἐγὼ δὲν εἶχα ὅπως ἐκείνη κανένα μέρος γιὰ νὰ στηρίζουμαι· τὸ μόνο πρόχειρο στήριγμα ἤτανε ὁ ὦμός της ἢ ἡ μέση της, ἀλλ' ἡ φοβερὴ ντροπή μου μοῦ ἐμπόδιζε νὰ τὸ μεταχειριστῶ. Πόσο τότε ζήλευα τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ μικροῦ πουλιοῦ, τὸ ὁποῖο ἤξευρε τόσο ὡραία νὰστέκεται πάνω εἰς τὰ μικρότερα κλαράκια καὶ τὸ ὁποῖο ἐνῷ βρίσκουνταν ἔτσι μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, δὲν ἐμποδίζουνταν διόλου οὔτε νὰ τρῴῃ τὰ γινομένα κεράσια, οὔτε νὰ τραγουδῇ τὸν ἔρωτά του. Ὅσο κι' ἂν κουνάῃ ὁ ἀγέρας τὸ δένδρο ἐκεῖνο δὲν χάνει οὔτε τὴν ὄρεξίν του οὔτε τὴν εὐθυμία του.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ μέσλη τὴ θελκτικὴ συντροφιὰ τῆς γειτόνισσάς μου, ἤμουνα πολὺ στενοχωρημένος καὶ ποιὸ ἀδέξιος ἀπὸ πρίν. Φαίνουνταν σὰν νὰ μὴν εἶχε τίποτε παρατηρήσει καὶ ἔτρωγε μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ χαρὰ τὰ κεράσια ποῦ ἔφτανε νὰ κόψῃ.

— Εἶνε ὡραῖα ἐδῶ, εἶπε, δὲν βρίσκεις πῶς εἴμαστε σὰν τὸ φλῶρι μὲ τὴν συντρόφισσά του μέσα στὴν κρεμασμένη τους φωλιά ;

Δὲν μπόρεσα νὰ καλοκαταλάβω τί ἤθελε νὰ πῇ μ' αὐτό, εἶχα βάλει ὅλη μου τὴν προσοχὴ γιὰ νὰ βαστιέμαι πάνω στὸ κλαρί. Ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ἔκανα μιὰ ἀπρόσεχτη κίνησι καὶ ἔπεσα στὴ ρίζα τοῦ δένδρου.

Ἄρχισε νὰ γελάῃ—ἕνα γέλοιο σιγὸ καὶ νευρικὸ—ἔπειτα ἀφοῦ γέμισε τὶς τσέπες της μὲ κεράσια κατέβηκε καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸ δέντρο.

Ἤμουνα φοβερὰ θυμωμένος ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ σχεδὸν χωρὶς νὰ μιλήσουμε, λυπημένοι, ξαναπήραμε τὸδρόμο τοῦ σπητιοῦ, ἐνῷ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος τὸ φλῶρι μὲ τὸ τραγοῦδί του φαίνουνταν σὰν νὰ περίπαιζε τὴν ἀνοησία μου.

(André Theuriet)

ἀνεγίνωσκεε,ἔφερε τὸ μανδύλι της,ἔτρεχαν πλέον ἀκράτητα. Ὥστε ἔζη ὁ ἄνδ.ας της, ἀλλὰ βαρύτατα πληγωμένος, ἀφοῦ εἶχε κτυπηθῆ εἰς τὴν κεφαλήν. Λοιπὸν δὲν εἶχε φύγει καὶ καὶ δὲν εἶχε δειλιάσει καὶ δὲν εἶχε καταληφθῆ καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν τρέλλαν ἐκείνην.

Εὑρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐντελῶς μόνη, ὅταν ἔλαβε τὸ γράμμα καὶ τόσον ἡ συγκίνησις τὴν εἶχεν αἴφνης καταβάλει, ὥστε δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Δὲν ἐσκέφθη κἂν νὰ μεταδώσῃ τὴν κακὴν εἴδησιν εἰς τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι βεβαίως ἀνησύχουν πολύ, καὶ δὲν ἐτόλμων κἂν νὰ ἀφίσουν νὰ φανοῦν οἱ φόβοι των ἐνώπιόν της. Ἄλλως τε εἰς τοὺς ἰδικούς του καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν μάμμην του, δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτο βαρέως πληγωμένος. Βεβαίως θὰ ἀνεστάτωνε τὸν κόσμον καί θὰ ἀπῄτει νά ὑπάγουν νὰ τὸν φέρουν ἀμέσως ἢ νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὴ μόνη της νὰ ὑπάγῃ νά τὸν ἰδῇ.

Εἰς τὸ γράμμα ἄλλως ὑπῆρχεν εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα ὑστερόγραφον, τὸ ὁποῖον εἶδε καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἐδίπλωνε. Εἰς τὸ ὑστερόγραφον αὐτὸ ἔλεγε : Μὴ ζητήσῃ νὰ ἔλθῃ κανείς σας ἐδῶ, διότι ἀφεύκτως θὰ μᾶς πάρουν ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπόψε ἢ αὔριον τὸ πρωΐ. Ἂν δὲν ἔλθωμεν κατ' εὐθεῖαν εἰς Ἀθήνας, θὰ σᾶς τηλεγραφήσω ἀπὸ τὴν πόλιν, εἰς ἣν θὰ μᾶς μεταφέρουν. Ἀκόμη θὰ λάβῃς ἀπὸ ἕνα συστρατιώτην, μου, ὁ ὁποῖος ἔφυγε σήμερον τὸ πρωΐ, ἕνα σημειωματάριον εἰς τὸ ὁποῖον ἐσημείωνα τὰς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ὅπου σᾶς ἀφῆκα, χωρὶς κἂν νὰ σᾶς ἀναγγείλω ποῦ ἐπήγαινα.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ρ α β ι ό λ ι α. Πέρνετε μία φούκτα φαρίνα γαλλικὴ, τὴν κάνετε ἕνα μικρὸ σωρὸ καὶ σπάζετε εἰς τὸ μέσον ἕνα αὐγό. Τήν ζυμόνετε ἐὰν δέχεται καὶ δεύτερο αὐγὸ τὸ προσθέτετε, ὡς καὶ ὀλίγο βούτυρο φρέσκο. Τὰ τρίβετε καλὰ, ζυμόνετε καὶ ἀνοίγετε φύλλον, ὄχι καὶ ἀπολύτως λεπτόν. Ἰδιαιτέρως βάζετε εἰς μικρὰν κατσαρόλαν μία κουταλιὰ βούτυρο καλό. Ὅταν κάψῃ ρίπτετε 1 1)2 κουταλιὰ φαρίνα καὶ ἀνακατεύετε χωρὶς νὰ κοκκινίσῃ. Ἔχετε χλιαρὸν ὡς 100 δρ. γάλα καὶ ὀλίγο, λίγο τὸ χύνετε ἀνακατεύουσα μέσα εἰς τὸ βούτυρο μὲ τὴν φαρίναν σας καὶ ἔπειτα τὸ ἀφήνετε εἰς σιγανὴν φωτιὰ νὰ βράσῃ ἕπι 25 λεπτὰ, ὥστε νὰ δέσῃ εἰς κρέμαν. Φυσικὰ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ἀνακατεύετε. Ἰδιαιτέρως ἔχετε κοπανίσει τὸ στῆθος ἑνὸς πουλιοῦ βραστοῦ, ἢ μυαλὰ βραστὰ, ἢ ψυτὸ κρύο τὰ ἀνακατόνετε μὲ τὴν κρέμαν σας καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ πάστα τῶν ραβιολιῶν σας.

Τότε ἀλοίφετε τὸ φύλλον σας μὲ τὸ κίτρινο ἑνὸς αὐγοῦ καὶ ἐκ διαλειμάτων τοποθετεῖτε εἰς μικροὺς σωροὺς τὴν πάσταν σας, ὡς κάμετε διά τὰ γλυκίσματα ποῦ ὀνομάζουν κοινῶς καλιτσούνια. Γυρίζετε ἔπειτα τὸ φύλλον ἐπάνω καὶ τὰ κόπτετε εἴτε μὲ φορμίτσες εἴτε καὶ καὶ μὲ μικρὸ ποτῆρι. Τὸ προσαρμόζετε εις τὰ ἄκρα ὥστε νὰ ἑνωθοῦν καὶ τὰ βάλετε νὰ βράσουν ὅπως τὰ μακαρόνια εἰς βράζον νερὸ ἁλατισμένο Ὅταν εἶνε ἕτοιμα τὰ σερβίρετε μὲ τυρὶ παρμεζάναν τριμμένο καὶ ἢ ἁπλῶς μὲ λυωμένο φρέσκο βούτυρο ἢ μὲ σάλτσαν κρέατος ροσμπὶφ τῶν μακαρονιῶν.

Κ ε ῖ κ δ ι ὰ τ σ ά ϊ. Πέρνετε μισὸ φλιτζάνι τοῦ τσαϊοῦ καλὰ γεμάτο φρέσκο βούτυρο, κατὰ προτιμησιν εὐρωπαϊκὸ καὶ 2 φλιτζάνια ἐπίσης τσαϊοῦ ὄχι ἐντελῶς γεμάτα ψιλὴν ζάχαριν. Τὰ τρίβετε μέσα εἰς τεκάνην ζυμώματος, ὅπως κάμνετε διὰ τοὺς κουρκαμπιέδες. Ὅταν ἀσπρίσῃ καλὰ τὸ μιγμα σας, τότε ριπτετε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον πέντε κρόκους αὐγοῦ καὶ ἓν ἄσπρο καὶ ἐξακολουθεῖτε νὰ τριβετε. Σιγὰ, σιγὰ προσθέτετε, ἀνακατεύουσα πάντοτε, καὶ ἕνα φλιτζάνι ἐπίσης τσαϊοῦ γαλλικὴν φαρίναν, εἰς ἣν ἔχετε ἀνακατεύσει 4 κουταλιὲς Bekin-Powder, τὴν πωλοῦν εἰς τὰ φαρμακεῖα. Ἰδιαιτέρως ἔχετε ξύσει ἀπ' ἔξω ἕνα πορτοκάλι, καὶ ἔπειτα τὸ στίβετε καὶ ριπτετε τὸ ξυνὸ μέσα εἰς τὸ μῖγμα σας καὶ χωριστὰ τὸ λεπτοξυμένον ἐξωτερικὸν φλοῦδι. Ἔπειτα ἔχετε κτυπήσει εἰς ἀφρὸν ἐντελῶς τὰ ἄσπρα τῶν αὐγῶν καὶ τὰ ριπτετε μέσα εἰς τὴν πάσταν σας, γυριζουσα αὐτὴν ὅλην μαζή, ἕως νὰ συσσωματωθοῦν καὶ τὰ ἄσπρα τῶν αὐγῶν. Στρώνετε μιαν φόρμαν ἢ μιαν καραβάναν μὲ ἕνα χαρτὶ βουτυρωμένον χύνετε τὸ μῖγμα σας μέσα καὶ στιλλετε εἰς μέτριον φοῦρνον νὰ ψηθῇ ἀπὸ 25-30 λεπτά.

Ὅταν τὸ φέρουν ἀπὸ τὸν φοῦρνον ἐὰν θέλετε, τὸ γλασάρετε ὡς ἑξῆς: Κτυπᾶτε εἰς ἀφρὸν 1-2 ἄσπρα αὐγοῦ, προσθέτενε 2-3 κουταλιὲς ψιλοκοσκινισμένην ζάχαριν καὶ 6 σταγόνας λεμονιοῦ. Μὲ ἕνα μαχαῖρι ἁπλώνετε ἐπάνω εἰς τὸ κέϊκ σας τὸ λευκὸν αὐτὸ μῖγμα καὶ τὸ ἀφινετε νὰ ξηρανθῇ εἰς στεγνὸν καὶ ψυχρὸν μέρος.

(Ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς.

Τὸ ὡραῖον ὑπόδημα κάμνει τὸν ὡραῖον πόδα, τὸ ἰδανικὸν τοῦ ὡραίου ὑποδήματος κατασκευάζεται εἰς τὸ μέγα ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσάμη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ Στοᾶς Ἀρσακείου. Ἔξοχα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν γοβάκια, τέλεια καὶ ὑπὸ ἔποψιν τέχνης, καὶ ὑπὸ ἔποψιν ποιότητος σχήματα ἐξόχως κομψά,δέρματα μεταξωτά. Ημπορεῖ νὰ τὰ εὕρῃ τις θαυμάσια! Πᾶσα καλαίσθητος δεσποινις καὶ Κυρία μή κατασκευάζουσα τὰ ὑποδήματά της εἰς τοῦ κ. Τσάμη τῇ ἀληθεία ἀδικεῖ τὸν ἑαυτόν της καὶ τὴν καλαισθησίαν της.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς αἱ κ κ. συνδρομήτριαί μας, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτρίας καὶ ἀνταποκριτάς μας,

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡ **Χειραφετημένη** καὶ ἡ **Μάγισσα** εἶναι δύο πρῶτα ἔργα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον : Τὰ **Βιβλία τῆς Αὐγῆς** τριλογίας τῆς κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ Νέου κόσμου, τὴν ἀνατρεφομένην μὲ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ της ὡς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν «Χειραφετημένην» περιγράφονται ὁ βίος,τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Κλεως, εἰς τὴν «Μάγισσαν» ὁ βίος τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύω συγκινοῦν, συγκλονίζουν, τέρπουν καὶ διδάσκουν. Ἀνατέμνουν τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ δίδουν πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Ἕκαστον ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3, διὰ τὰς ἐπαρχίας 3.50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 3 φρ. χρ.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδὸς Πανεπιστημίου,27 Ἀθήνας καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου